

**Stāsts par
Rencēnu MŪŽA bibliotekāri
DAIRU MUNCĪ**

Ir 1938. gada 16. septembris, kad skolotājas Emīlijas un piensaimnieka Aleksandra Liepiņu ģimenē piedzimst meitenīte. Viņa tiek saukta skanīgā vārdā – Daira. Ceturtais bērniņš. Priekšā jau brālītis Uldis, māsiņas Astra un Ināra. Pastarītei nav jāgaida ilgs laiks, kad sevi kā piektais piecu bērnu ģimenē piesaka vēl viens brālītis.... Skaisti un kupli ieskanējusies Liepiņu ģimene Mazsalacā – īsti latviski un patriotiski neatkarīgajā Latvijā... Kas zina kā būtu veidojušās Liepiņu ģimenes dzīves, ja ne nodevība un karš nebūtu pārrāvis tik mīļās un savstarpēji labestīgās ģimenes saites.

Liepiņus izved 1941. gada 14. jūnijā. Viņu lopu vagoni uz Sibīriju brauc Baigajā gadā, kad nesapratne par notiekošo un ticība labajam vēl ir lielāka par neticību.

Dairai teju trīs gadiņi, bet visiem jābrauc – pār Latviju savilkušies naida un ļaunuma – 2. Pasaules kara mākoņi. Okupācija, kuru skaidrojam pasaulei vēl šobrīd un sastopamies ar tik dažādām izpratnēm par to...

Tie, kas to piedzīvojuši, arī Daira, daudz nerunā. Vien klusībā savos ļoti, ļoti siltās sirds visdziļākajos kambaros aizlūdz par savējiem, vēlot viņiem ticības pilnu Dzīves ceļu, kas nepievils kā malduguns.

Atmiņās **bads**. Neaizmirstami. To nevar izstāstīt ... bērzu pumpuriņi, zālītes, lapiņas un stiebriņi, maigās balandas, nātres un asās usnes...vārītas, nevārītas... un ne sāls, ne putraimiņa. Lielī, gari upeņu ķekari un jānogas upes krastos. Kādreiz nozvejota zivs. Gaļas gabaliņi – atrasti indēti burunduki un kāds paklīdis suns, no kura pavalgs vēderiņiem un vilniņa siltai jaciņai mazulītei Dairai.

Iešana ubagot, kaut guvums nožēlojami pieticīgs – viens kartupelis, divus jau “fašistu” bērniem nedevis...

Aukstums ataut atmiņā, ieraugot krāsni – Sibīrijas zemnīcā abas ar māsiņu gulējušās siltajos pelnos pēc izkurējušās krāsns...

Neziņa – vislielākā un baigākā par tēti. Kur palicis tētis? Viņu nošķīra no ģimenes pa ceļam uz tālo zemi, solīja – ceļa galā tiksieties... Atbilde atnāk vēl – vien deviņdesmito (trešais, ceturtais) gadu sākumā, kad apziņā gaidīšanas laiks jau beidzies, bet zemapziņu gaidīšanas ieradums neatstāj... tētis miris 1942. gada 12. jūlijā Usoļlagā, Soļikamskā...tiesāts kā aizsargs kas darbojies kopā ar bērniem skautu un mazpulku organizācijās... Vainīgs...

Bailes...

Mammīte dzīva. Dara visu, lai arī atvasītes sagaidītu cilvēcīgu cilvēku laikus. Jaunākais brālītis neizturēja, viņš apglabāts taigas zemē. Kaldunja (burve) – tā sādžā sauc mammu – sīku, ļoti trauslu, bet garā gudru un stipru sievu. Viņa zin valodas, kā bijusī skolotāja atrod kopīgu valodu gan ar vietējiem, gan sev līdzīgajiem. Bet strādā upju flotē, vadot kuģīti. Viņas darbs – no upes izvest vecos celmus. Par to saņemts atzinības un goda raksts, kas ļoti rūpīgi glabāts pie meitas vēl šodien...toreiz kā ceļa zīme uz Latviju, uz mājām...

Bērni uz Latviju drīkst braukt ātrāk – pēc pieciem ar pusi gadiem. Priekšā bērnu nama laiks, kas aizsācies jau Sibīrijā, Omskā...Latvijā, Rīgā. Tad

Burtnieki – vieta, kur dzīvo vecaistēvs, kurš apsolījis mammai no bērnu nama izņemtus bērnus izmitināt pie sevis, arī turēt rūpi par tiem. Pilskalna pamatskola – pirmo skolas zinību vieta. Ausekļa skola. Un pirmie sapņi ar jautājumu – kas es izaugusi vēlēšos būt? Dairas atmiņa glabā Burtnieku Arkādijas bibliotekāri Aldonu Rozīti, ar sajūtu – kāda laime būt starp grāmatām... un cilvēkiem... Tā Dairas dzīvē rodas pirmais aizmetnis kā asns vēlmei kļūt par kultūras darba veicēju. Deja un dziesma, literatūra, būšana kopā ar cilvēkiem, vienmēr uz skaistā viļņa virsotnes... un tomēr, savu skolotāju pierunāta Daira dodas un Bulduru dārzkopības tehnikumu, kur mācīsies par dārznieci, jo darbs ar zemi un augiem nepievils... pirmajā iestāšanās gadā Bulduros Dairu neuzņem, kaut iestājek sāmenos, kur uz dārzkopja vietu pretendē septiņi kandidāti, Dairai visi piecinieki. Meitene sarūgtināta par uzņemšanas komisijas un tehnikuma lietvedības kārtotājas iebildi: “Vai Jūs, biedrene Liepiņa, esiet aizmirsusi, kas bija Jūsu vecāki?” . Kāda gan atslēga vajadzīga, lai vērtos dārzkopju skolas durvis? Ja nepievils zeme, kādēļ pievil cilvēki, kādēļ viņai sejā tiek mests pilnīgi nesaprotamais – grēks, kas jaunās meitenes dzīvē nekad nebūs grēks. Nekad.

Pēc ilgiem klusēšanas gadiem vēstuli atraksta mamma. Bērni saprot, ka mamma neraksta, lai viņus pasargātu no sakariem ar izsūtīto zemi – Sibīriju. Lai nekas nemet ēnu pār tiem, kas laimīgi iesakņojas Latvijā. Jaunajā Latvijā, kurā katru rītu lec padomju saule...Jo atkārtotas izsūtīšanas draudi pastāv vēl aizvien.

Pēc gada Dairu Bulduru tehnikumā uzņem. Viņa ir labāko audzēkņu skaitā, gūst zinības par puķēm, kokiem, dārzeņiem, bitēm...meitene izmanto skolas tuvumu Rīgai un brauc uz deju kursiem, dzied. Ļaujas kultūras darbinieka vēl nepiepildītajam sapnim. Līdz 1959. gadam.

Tad Daira, pēc tehnikuma beigšanas, ienāk Rencēnos, sekojot savai mātai Inārai. Likteņu sakritība – no izsūtījuma atgriežas mīļā mammīte. Liepiņu ģimenes bērnu vidū zūd neziņa. Pēc pagājušiem 13 gadiem.

Savas atmiņas par šo laiku, Daira klāsta intervijā Dzintrai Gekai un Aivaram Lubānietim, kas no 2000. – 2007. gadam apzin no Latvijas izsūtīto ģimeņu bērnu likteņstāstus – skarbūs, sirdi sāpinošus, bet ārkārtīgi stiprus – stiprākus par dvēselēs iznēsāto dzīves īstenību Sibīrijā.

Ienākot Rencēnos, Daira sastop aktīvu un kultūras lietās ļoti izdarīgu cilvēku, Rencēnu ciema izpildkomitejas priekšsēdētāju Ēriku Klaperi. Ērika pazīst cilvēkus un “viņu drēbi” – Daira iesaistās cilvēkos, kas dzied un dejo. 1962. gadā viņa saka sveikas kolhoza “Zelta Druva” dārzniecībai un kļūst par Rencēnu ciema 1. bibliotēkas vadītāju. Pati arī sāk skolot Rencēnu dejotājus – lielos, mazos, vidējos. Skolot no gada uz gadu neizpaliek arī panākumi. Nomainījušās dejotāju paaudzes, bet deju kolektīvu vadītājas Dairas darbaprieks un sīkstums paliek dejotājos no paaudzes paaudzē. Dairas dejotāji Valmieras rajona deju kolektīvu skatēs ir pamanīti. Pēc skatēm nākusi iespēja piedalīties Deju svētkos – tik ļoti gaidītos Valmieras rajona, Vidzemes zonas un republikas mēroga svētkos. Daira bilst, ka dejošanai ir vajadzīgi “apsēstie” – meitenes un puisi, kas nesaudzīgi sevi atdod deju treniņstundai

un vēlāk – skatuvei. Un šī atdeve aizsākas bērnībā, turpinoties jaunības gados un neatstāj arī vecumā – to pierāda Rencēnu dejojāji.

Rencēnos Daira sastop savu dzīvesdraugu Gunāru. Tiek nodibināta ģimene, kurā piedzimst divi dēli – vecākais Gundars, jaunākais Ģirts un meita Sintija. Tagad katrs savā dzīvē - ar saviem bērniem un jau mazbērniem.

Bibliotēka izvietojas vienā ēkā ar ciema izpildkomiteju, kultūras namu un kolhoza “Zelta Druva” kantori, Rencēnos, Valmieras ielā 12. Ļoti mazas telpas, ar malku kurināmas. Padomju gados arī bibliotēku darbam savi nosacījumi – piedalīšanās sociālistiskajā sacensībā, kur Rencēnu 1. bibliotēka ciemu vidū vienmēr godalgota. Visbiežāk iegūta 1. vieta, retāk 2. vai 3. Mazo Rencēnu “grāmatu celli” brauc lūkot biedri ne vien no kaimiņu ciemiem un rajona, bet arī republikas un pat Maskavas dižvīri.

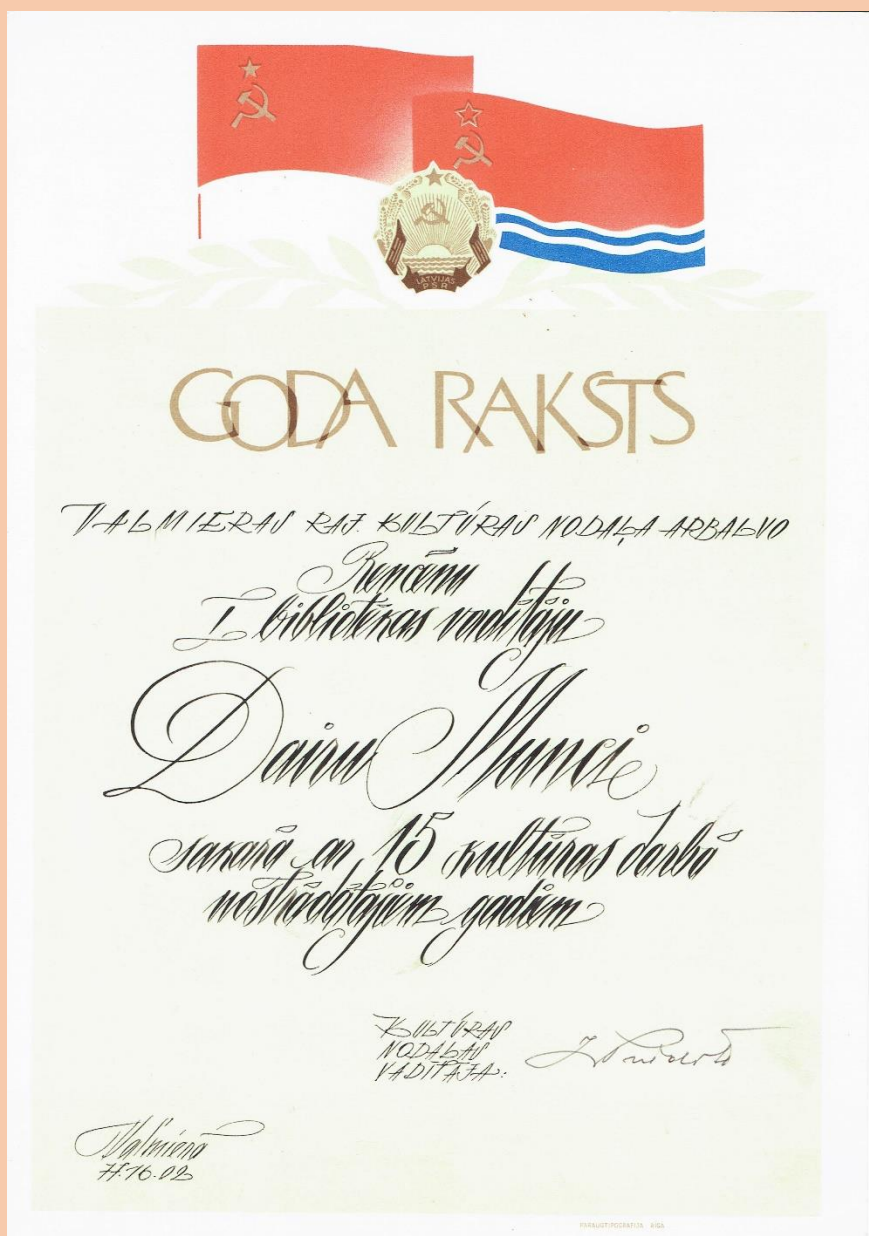
Grāmatas ir visa Dairas dzīve – no rītiem, atverot bibliotēkas durvis, viņa sajūt visu autoru klātbūtni. Tā ir tāda ikdienas sastapšanās, bet jo lielāks prieks ir ar autoru ļaut sastapties bibliotēkas lasītājiem. Bibliotekāre ir kā tilts starp diviem upes krastiem, kur tek garīga upe- latviešu un cittautu literatūras bagātības. Rencēnu ciema iedzīvotājiem ne reizi vien piedāvāts piedalīties pārrunās par izlasīto, organizētas “literārās tiesas” dažādu autoru grāmatu varoņiem.

Darbs bibliotēkā ir satapšanās ar dažādiem cilvēkiem – Daira uzsver, ka viņu grāmatas vēl vairāk iemīlēt mācījuši sirdsgudri un inteligenti cilvēki – Rencēnos tādi bijuši – Artūrs Dalbiņš, Jānis Barviķis un Jūlijs Mustis. Svarīga arī ikreizēja tikšanās ar kolēģēm Valmieras un Valmieras reģiona bibliotēkās, kopīgie semināri un apmācības, kur iespēja citam citā “pasmelties” un dot no savas pieredzes, savstarpēji bagātinoties.

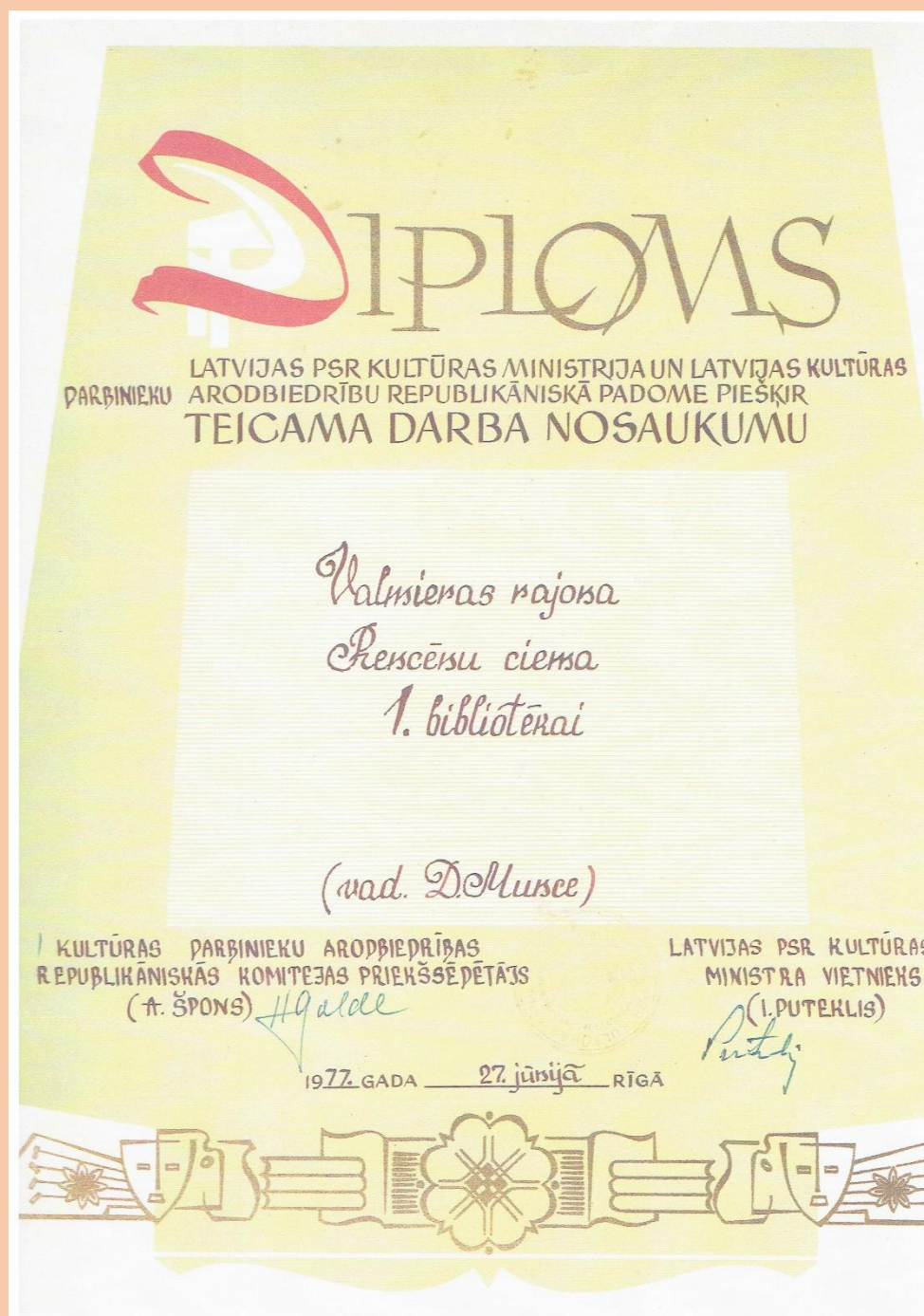
1981. gadā bibliotēka iegūst jaunas telpas jaunuzceltajā ciema padomes ēkā Valmieras ielā 13. Tās, salīdzinoši, ir plašākas, saulainākas, ērtākas.

Kā bibliotekāre, Daira turpina veikt sev uzticētos pienākumus. Par to saņemti goda raksti, diplomu – to skaits sniedzas vairākos desmitos.

Šeit ieskats vien dažos no tiem.

Goda raksts par kultūras darbā nostrādātājiem 15 gadiem

Teicama darba nosaukuma diploms Rencēnu ciema 1. bibliotēkai 1977. gadā

Valmieras rajona kultūras nodaļa apbalvo

R e n c ē n u ciema I bibliotēku

/ vadītāja Daira Munce /

par iegūto I vietu sociālistiskajā

sacensībā 1979.gadā.

Kultūras nodaļas vadītāja:

Z. Priedīte

/ Z.Priedīte /

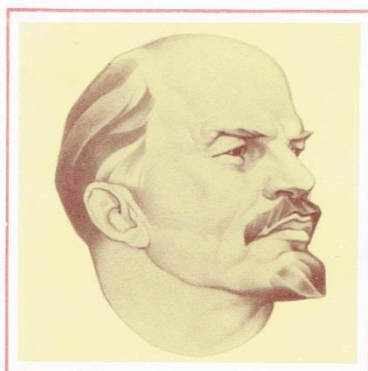
Arodbiedrības VK pr-tāja:

R. Zaķe
/ R.Zaķe /

19 80. gada 12. martā

Goda raksts par iegūto 1. vietu sociālistiskajā sacensībā 1979. gadā

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

ПОЧЕТНАЯ ЛЕНИНСКАЯ ГРАМОТА

ЗА УСПЕХИ В СОЦИАЛИСТИЧЕСКОМ СОРЕВНОВАНИИ
В ЧЕСТЬ 110-й ГОДОВЩИНЫ СО ДНЯ РОЖДЕНИЯ

ВЛАДИМИРА ИЛЬИЧА
ЛЕНИНА

НАГРАЖДАЕТСЯ

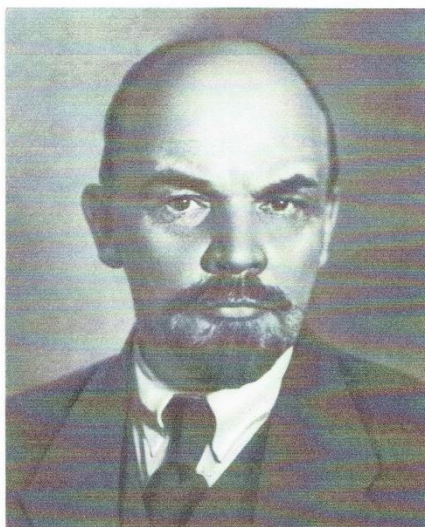
Дайра Лицзе Александровна
старший библиотекарь Ленценовской сельской
библиотеки

Постановление № 16 от 24 марта 1980 г.

Ѕeņina goda raksts par panākumiem sociālistiskajā sacensībā 1980. gadā

Bibliotekāre veic ne vien darbu ar grāmatām – Dairai jāpiedalās civilās aizsardzības mācībās. Šis diploms par dalību tajās, saņemts 1984. gadā

ПЕРВАЯ ПРОИЗВОДИТЕЛЬНАЯ СИЛА
ВСЕГО ЧЕЛОВЕЧЕСТВА ЕСТЬ РАБОЧИЙ,
ТРУДЯЩИЙСЯ.

В.И. Ленин

ПРОЛЕТАРИИ ВСЕХ СТРАН, СОЕДИНЯЙТЕСЬ!

ПОЧЕТНАЯ ГРАМОТА

РЕНОВУ ciema Tautas deputātu padomes izpildkomiteja
ar lēmumu Nr.5

а р б а л у е

Реновну ciema OA štāba vecāko operatīvo dežuranti

DAIRV MUNCI

par spējīgu OA uzdevumu izpildi kompleksē mācību laikā.

Реновну ciema izpildkomitejas priekšsēdētāja
sekrētāre

A.Ābeliņa
L.Šiņņe

26.01.84.

Paldies par ciema civilās aizsardzības komplekso mācību laikā paveikto 1986.
gadā

Valmieras rajona kultūras nodaļa apbalvo

R e n c ē n u ciema I bibliotēku

/ vadītāja Daira Munce /

par iegūto I vietu sociālistiskajā

sacensībā 1982.gadā.

Kultūras nodaļas vadītāja: *Z. Priedīte* Z. Priedīte

Kultūras darbinieku arodbiedrības
vietējās komitejas priekšsēdētāja:

M. Kravale
M. Kravale

1983. gada 15. martā

Goda raksts par iegūto 1. vietu sociālistiskajā sacensībā 1982. gadā

apbalvo

*Pencēnu ciema 1. bibliotēku
vadītāja Daina Mance
par iegūto 1. vietu sociālistiskajā
sacensībā ciemu bibliotēku grupā 1987. gadā.*

Kultūras nodaļas

vadītāja:

Z. Priedīte
Z. PRIEDĪTE

1988. gada 18. aprīlī.

Apbalvojums par iegūto 1. vietu sociālistiskajā sacensībā ciemu bibliotēku grupā 1987. gadā

Viņa cauri dažādiem laikiem ir vēlēšanu komisijas locekle, jāpiedalās laulību ceremonijās ciemā...

Pa šo laiku mainījušās ciema izpilddomnieces vadītājas un pagasta priekšnieki – Mirdza Ārgale, Anna Āboliņa, Aivars Flemings, Modris Kaņeps, Kārlis Sedvalds...Daira atceras, ka ar visiem bijusi ļoti laba sadarbība, jo valdījusi savstarpēja uzticēšanās.

Bibliotēkas darba rādītāji izcili. Cilvēki nāk uz bibliotēku, jo šeit var atrast grāmatas savām interesēm, var parunāt par plašo pasauli un uzticēt prieka pilnu vai sāpošu sirdi. Daira uzsver: "Tev ir jājūt, ko tu vari kuram, cik daudz no sevis kam, lai nenodarītu nevienam." Tā bibliotekārs ir smalks psihologs. Dairai ir dabas dota spēja intelligenti sajūst cilvēkus, uztaustīt katra dvēseles stīgas, neredzami tās atvērt un skolot vai dziedināt. Pati daudz lasa – uzskata, ka bibliotēkas darba veicējam ir sava obligātā literatūra, jo jāpārziņ dažādu vecumposmu interesentu jaunākais latviešu un cittautu piedāvājums. Daira ir padomdevēja dārzkopības un kulinārijas jautājumos. Atnākot Atmodas laikam Latvijā, bibliotēka ciemā ir pirmā vieta, kur atklātībā nāk kristīgā literatūra – Bībele (jaunā un vecā derība). Cilvēki var uzzināt par Nikolaju Rērihu un "Dzīvās ētikas mācību", iepazīt filozofus, garīgās mācības, ezotērisko literatūru, psiholoģiju...

Daira ļoti rūpīgi strādā ar bērnu auditoriju. Tikušas organizētas un vadītas bibliotekārās stundas Rencēnu pamatskolā dažādām klašu grupām. 2005. gadā Bibliotēka iesaistās lasīšanas veicināšanas programmā "Bērnu žūrija", veido darba grupu, aicina bērnus lasīt, organizē pārrunas un kopīgas kultūrizziņošanas ekskursijas.

2005. gadā bibliotēkā ienāk pirmās informāciju tehnoloģijas – datori un drukas iekārta, 2008. gadā Latvijas bibliotēkas tiek iesaistītas Bila & Melindas Geitsu (ASV) projektā, kas paredz izveidot Latvijas publisko bibliotēku Gaismas tīklu, projekts tiek saukts īsti latviski - "Trešais Tēva Dēls". Bibliotēka iegūst 3 datorus, kas aprīkoti ar videokamerām un austiņām ar mikrofonu. Bibliotēkas lietotājiem datori tiek nodrošināti bez maksas, kļūst pieejams arī publiskais internets. Aug tehnoloģiju lietotāju interesentu skaits, bibliotēkā iekārtota īpaša datorapmeklētāju "grāmata", kurā lietotājs pierakstās. Datora izmantošanas laiks sākotnēji ir pusstunda un uz to stāv rindā...

Aizsākas arī bibliotēkas fonda rekatalogizācija, Latvijas bibliotēkās tiek ieviesta BIS ALISE. Notiek bibliotekāru apmācības. Daira veic ļoti rūpīgo darbu – grāmatas tiek ievadītas bibliotēku sistēmā, tām tiek uzlīmēti svītrkodi. Šis darbs veicams darba dienās un brīvdienās, kad ļoti rūpīgo darbu var darīt nevienam netraucējot.

Bibliotēka Dairas vadībā, atbalstot dažādas aktivitātes, sadarbojas ar Rencēnu pamatskolu un tās muzeju, kultūras namu. Bibliotēkā tiek iekārtotas un lasītājiem piedāvātas dažādas izstādes, organizētas padomu pēcpusdienas, grāmatu jaunumu apskates, Ziemeļvalstu bibliotēku nedēļas literatūras lasījumi, Dzejas dienu pasākumi, tikšanās ar grāmatu autoriem.

(N.Kokle – Līviņa)

Dairai Rinsen

Mums jau 30!

И. Наркева

14.02.04

15

Valmieras bibliotēka

KAN

ANNO 1976

Tencinājums

.....*Ārkai Muncē*.....

par cītīgu un raženu

30 gadu sadarbību

ar Valmieras bibliotēkas Kataloģizācijas un
apstrādes nodaļu

Boss *Mārita*.....

/Mārita/

Meistars. *Ilga*.....

/Ilga/

Meistars. *Dace*.....

/Dace/

Zellis. *Anita*.....

/Anita/

Valmierā, 2006. gada 20. septembrī

Valmieras bibliotēkas KAN nodaļas pateicība par 30 gadu sadarbību

Vakardiena ir vēsture.
Ķītdiena – noslēpums.
Bet šodiena?
Dzīve ir brīnums, un katra
mirkļa burvība nav atkārtojama.

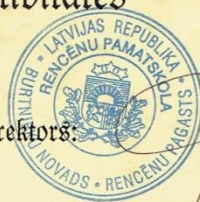
Rencēnu pamatskolas vadība
un novadpētniecības muzejs izsaka

PATEICĪBU

Dairai Muncēi

par atbalstu Rencēnu pamatskolas
muzeja aktivitātēs

Skolas direktors:

Muzeja vadītāja:

14.05.2010.

Pateicība par sadarbību ar Rencēnu pamatskolas novadpētniecības muzeju

2010. gadā, pēc daudzu Rencēnu pagasta iedzīvotāju ieteikuma un lūguma, Rencēnu pamatskolas novadpētniecības muzeja vadītāja Inese Birzkope un jaunā bibliotēkas vadītāja Andra Auniņa, apkopo ilggadējās Rencēnu pagasta 1. bibliotēkas vadītājas Dairas Munces paveikto sabiedrības labā un lūdz valsts prezidenta kancelejai izskatīt ieteikumu apbalvojuma piešķiršanai.

Pēc Ordeņu kapitula lēmuma Daira apbalvojumu saņem – Latvijas valsts prezidents Valdis Zatlers viņai **Atzinības krusta Zelta goda zīmi** pasniedz 2010. gada 17. novembrī Rīgas pils Ģerboņu zālē.

Atzinības krusta Zelta goda zīme – Dairas apbalvojums

Garīgās gaismas nesēja

17. novembris bijušajai ilggadējai Rencēnu pagasta 1. bibliotēkas vadītājai DAIRAI MUNCĒI paliks atmiņā visu mūžu, jo augstu novērtēts viņas paveiktais. Saņemot ielūgumu piedalīties svētigajā apbalvojumu saņemšanas pasākumā Valsts prezidenta pilī, viņa satraucās, domājot, ka sajaukts adresāts, un nevienam par to nestāstīja, līdz kopā ar meitu devās uz Rīgu.

Valsts prezidents Valdis Zatlers pasniedza D. Muncēi Atziņības krusta Zeltītu goda zīmi. Viņa to pelnījusi, atļūdot 47 darba gadus rencēniešu pazudzēm, motivējot tos garīgai izaugsmei. Trīsdesmit gadus vakara stundas veltītas gan veco ļaužu, gan vidējās paaudzes, gan jauniešu tautisko deju kolektīviem.

Dairas Muncēes gājums dzīvē nav bijis viegls. Nepilnu trīs gadu vecumā viņu un māsu kopa ar vecākiem deportē uz Sibīriju; kad bērnus drīkst vesti uz Latviju, meitene atgriežas astoņu gadu vecumā un kādu laiku dzīvo Rīgas bērnu namā. Mācības sākas ar dzīvi pie vecceva Burinieku, Bulduru dārzkopības tehnikums ir pirmā lielāka darba skola topošajai dārzniecei, kas ļāvis saglabāt prasmes vēl šodien gan savās mājās, gan dāsnī daloties ar pagasta ļaudīm. Tikai trīs gadus D. Muncē paspēj būt dārzniece kolhozā «Zelta druva», kad viņu aicina būt par pavēlnieci Rencēnu bibliotēkas grāmatu bagātībām.

Tā gadu no gada D. Muncēes pārziņā nodota bibliotēka varējusi lepoties ar estētisku noturmējumu, aktīvakajām izstādēm, Ziemeļvalstu Gaismas stundām, bērnu dalību literārajās žūrijās un noslēguma ekskursijām. Bibliotēkārē savākusi un apkopojusi vietējo bibliotēku vēsturi, sadarbojoties ar Rencēnu pamatskolas bērniem, vadot bibliotekārās stundas, aicinājusi

NOVĒRTĒJUMS. Rencēniete Daira Muncē ir to Latvijas cilvēku vidū, kurus Latvijas 92. dzimšanas dienas priekšvakarā godināja Valsts prezidentu pilī.

tikties ar rakstniekiem un dzejniekiem.

Dairas Muncēes labestības gaismā tapuši daudzi vidusskolu audzēkņu un augstskolu studentu darbi, palīdzot materiālu un nepieciešamās literatūras sagādā. Cik bieži līdz ar grāmatu lasītajam iedots kāds pārbaudīts padoms, kāds stāstiņš, kāda sēklīna, pašas gatavots gardums vai atrasts materiāls. Reizēm pat šķita, ka prasītajā vairāk ieinteresēta bibliotekārē nekā klients. Novērtējot paveikto, Rencēnu bibliotēkā gadu no gada laukos tika atzīta par labāko, tikai retu reizi sapēntusi otro vietu.

Ziedēšanas brīži D. Muncēes dzīvē bijuši vairākus Latvijas Dziesmu un deju svētkos Rīgā ar tautisko deju kolektīviem. Viņa vienmēr jutās jauna kopā ar grāmatām un nekad nesūdzējās par negācijām, likās, ka ārējs miers stāv pāri domām, bet, kas notika sirdī, to bibliotekārē izrādīja caur labestību un atcailību.

Inese Birzkope

LATVIJAS VALSTS PREZIDENTA KANCELEJA

Pils laukumā 3, Rīgā, LV - 1900
tālr. (371) - 67092125, fakss (371) - 67092157

Rīgā

Nr.2455

2010.gada 26.oktobrī

Ļ.cien. Dairai Munces kundzei

Ļoti cienījamā Munces kundze!

Man ir tas gods darīt Jums zināmu, ka ar 2010.gada 13.oktobra Ordeņu kapitula lēmumu par nozīmīgu ieguldījumu Latvijas valsts labā Jūs esat apbalvota ar Latvijas valsts apbalvojumu – Atzinības krusta Zelta goda zīmi.

Nosūtām Jums un vienai Jūs pavadošajai personai ielūgumus uz Latvijas valsts apbalvojumu svinīgo pasniegšanas ceremoniju trešdien, 2010.gada 17.novembrī pulksten 16.00 Rīgas pils Ģerboņu zālē, Pils laukumā 3, Rīgā.

Rīgas pilī Jūs un viesi gaidīsim jau no pulksten 15.30 un būsīm pateicīgi, ja par savu ierašanos un pavadošo personu informēsiet Latvijas Valsts prezidenta kanceleju (tel.67092125) līdz š.g. 12.novembrim.

Ordeņu kapituls izmanto šo iespēju, lai nodotu Jums savus dziļākās cieņas apliecinājumus.

Patiesā cieņā,

Edgars Rinkēvičs

Valsts prezidenta kancelejas vadītājs

Uzaicinājums uz apbalvojuma svinīgās pasniegšanas ceremoniju

POUR LES HONNÊTES GENS

ATZINĪBAS KRUSTA *goda zīmes apliecība*

ilggadējā Burtnieku novada Rencēnu pagasta bibliotēkas vadītāja

Daira Munce

par nozīmīgu ieguldījumu Latvijas valsts labā apbalvota ar

Atzinības krusta Zelta goda zīmi

Rīgā 2010. gada 13. oktobrī

Nr. **23**

Valdis Zatlers

Valdis Zatlers
Latvijas Valsts prezidents

Andris Vilks

Andris Vilks
Ordeņu kapitula kanclers

Atzinības krusta goda zīmes apliecība

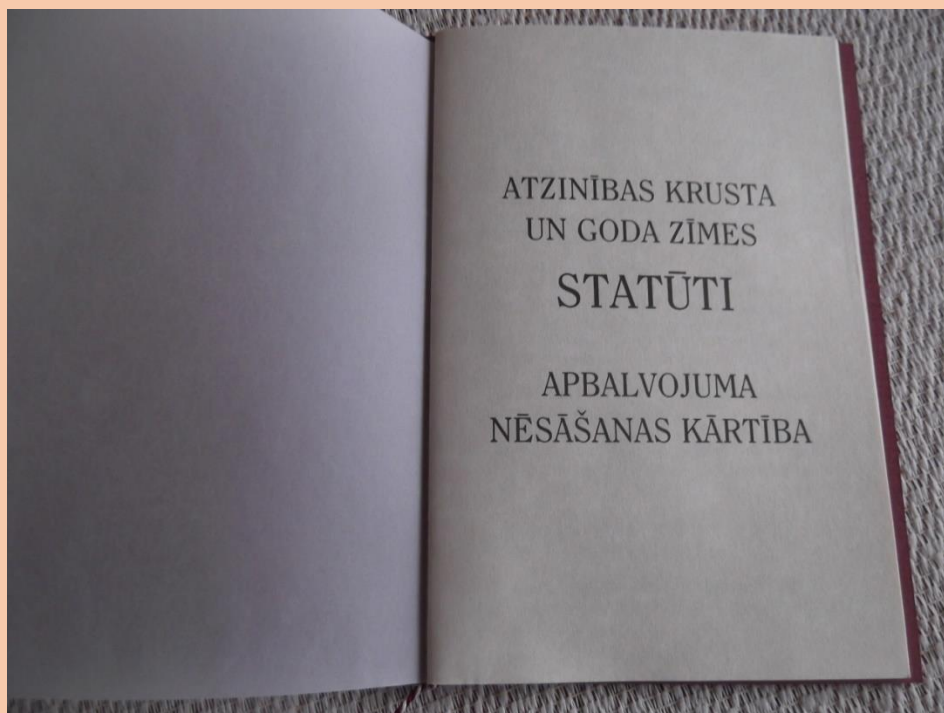

Apbalvojumu saņēmēju pulks 2010. gadā Rīgas pilī. (Daira trešajā rindā
ceturtā no kreisās puses)

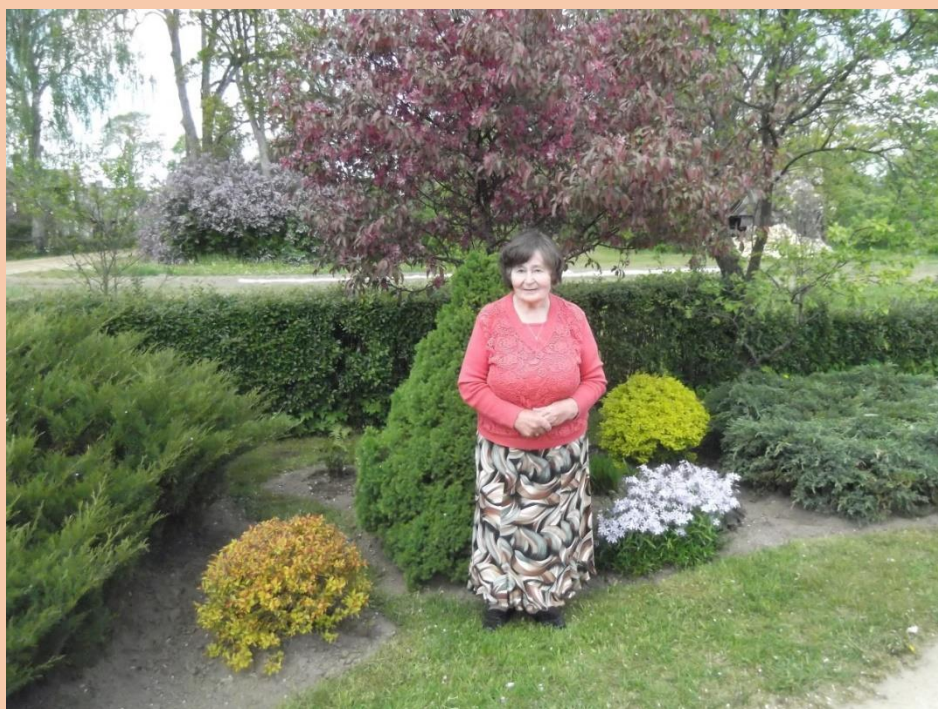
Valdis Zatlers

Daira Munce un Latvijas valsts prezidents Valdis Zatlers ar pasniegto
apbalvojumu

ATZINĪBAS KRUSTA UN GODA ZĪMES STATŪTI UN APBALVOJUMA
NĒSĀŠANAS KĀRTĪBA

Pēc apbalvojuma saņemšanas , Dairu sveicam arī mēs – rencēnieši. Mūsu dāvana – purpurābele, kas ziedēs un priecēs mūsu Mūža bibliotekāri Dairu un viņas atvasītes paaudžu paaudzēs.

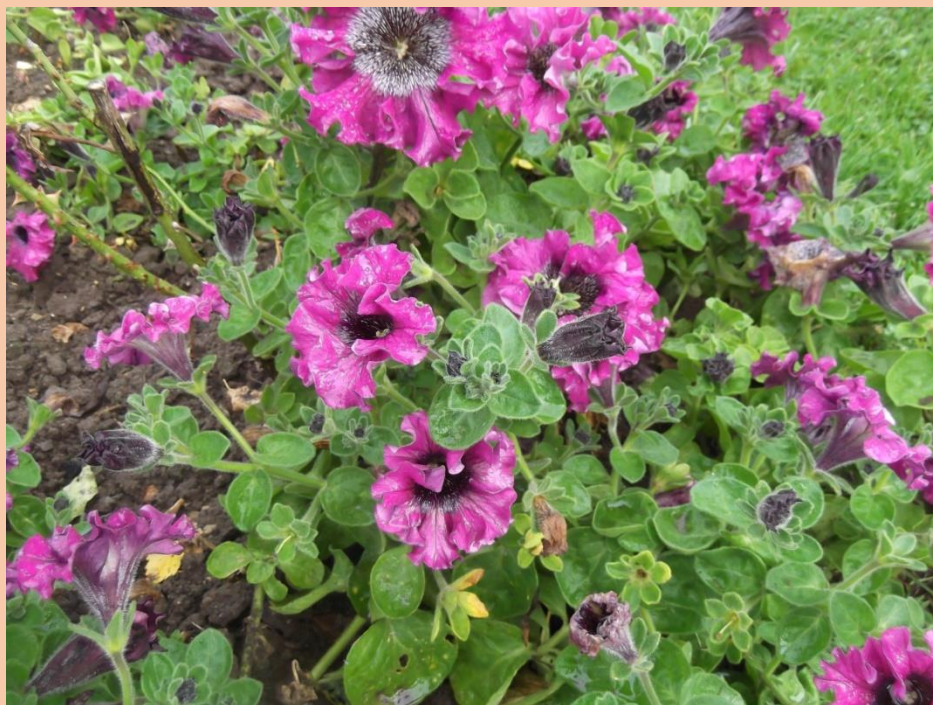
Daira 2020. gada maijā savā dārzā pie ziedošās purpurābeles – rencēniešu dāvinājuma

Viens no dārza “jautrajiem” skujeņīšiem

Dairas dārzā krāšņi saziēdējušas samtenes

“Lokainās” petūnijas dārzā ienes violetos toņus

Augustā dārzā īpaša ir hortenzija

Dairas ģimenes mājas dienvidu puses dārzs

Viena no Dairas mīlestībām dārzā – dzeltenā roze

Dārzā aug gardas vīnogas

Tomātu ķekari Dairas siltumnīcā

Skujeņu pudurītis

Sagatavoja Andra Auniņa,
Rencēnos, 2020